

UPOKOJENEC

GLASILO DRUŠTVA DRŽAVNIH UPOKOJENCEV ZA DRAVSKO BANOVINO V LJUBLJANI

Št. 8.

Ljubljana, dne 30. avgusta 1937.

Leto II.

Uredništvo in uprava: Miklošičeva cesta št. 22/II. Izhaja enkrat mesečno.

Poročilo o delu delegatov na raznih pristojnih mestih v Beogradu

(Nadaljevanje in konec.)

Delegacija je potem izročila predstave v prometnem ministrstvu (za ugodnosti monopolskih delavk), ter v senatu, kjer je našla g. dr. Kramerja, ter tudi njemu kakor tudi drugim izročila prepise predstavk.

Z delegacijo so bile v Narodni skupščini tudi predstavnice monopolskih delavk iz Sušaka.

Popoldne je odšla delegacija h generalnemu tajniku g. Trifkoviću, ki je tudi obljubil izposlovati sprejem delegacije, ter je v tem smislu tudi posredoval, toda skupščinsko delo je onemogočilo ta sprejem.

Dne 3. VII. je delegacija razdelila vloge in je en del odšel v upravo monopolov z zastopnicami monopolskih delavk, kjer so čez eno uro razpravljali o njihovih željah, potem pa so odšli v ministrstvo za gradnje, v poštno ministrstvo, da izročé tam predstave in intervencije za posamezne naše člane, ki so jih delegatje prejeli pred odhodom v Beograd.

Drugi del delegacije je odšel v ministrstvo trgovine in ministrstvo financ zaradi izročitve predstavk, ki so se izročile tudi načelniku splošnega oddelka, kjer se je delegatom zopet reklo, da se najresneje dela na tem predmetu. Ta del delegacije se je sestel tudi z g. Plojem, podpredsednikom senata, kateremu so tudi izročili predstave in ki je izjavil, da bo za svojo osebo in povsod podpiral naše želje, izražene v vseh predstavkah.

Zastopnice monopolskih delavk so še dalje ostale, da ponovno poskusijo, da bi bile sprejete pri ministru financ, kakor tudi pri ministru za socialno skrb (kjer bi jih priporočil delegat vrbaske banovine gosp. Mijušković, ki je še dalje ostal tam.) Te

zastopnice so izjavile, da ne gredó tako dolgo iz Beograda, dokler ne dosežejo vsaj nekaj uspeha, ker so tak mandat prejele od svojih tovarišic.

Toliko o delu delegacije. Naše mnenje je, da je delo za povišanje doklad sedaj na najboljšem potu, in če sodimo po izjavah vseh pristojnih faktorjev, uspeh ne

more izostati, ker se povsod uvideva bedno stanje uslužbencev in upokojencev in se temu primerno tudi obravnava to vprašanje po našem mnenju na najugodnejši način. Na vsak način bo k temu mnogo pripomogla interpelacija g. Prekorška, ki jo je vložil prav na pobudo dela naše delegacije.

Upajmo torej najbolje!

(Po glasilu drž. in samoupravnih upokojencev Savske banovine „Penzioner“ št. 13, z dne 10. julija 1937.)

Delo delegatov banovinskih društev upokojencev

(Nadaljevanje in konec.)

10. Da se ponovi predstava o ukinitvi plačevanja kuluka in izroči ministru za gradnje. V predstavi naj se pripomni tudi to, da se finančna direkcija v Splitu tudi ni držala pravilnika, temveč je kuluk odbila od prejemkov upokojencev v enem obroku, četudi je s pravilnikom odrejeno odbijanje v dveh obrokih.

11. Da banovinska društva delujejo na to, da ne sprejemajo članov iz drugih banovin in da jim ne dajejo nikakih ugodnosti. Tisti člani pa, ki bi se preselili v drugo banovino, da morejo tudi nadalje ostati člani tistih društev, v katerih so bili poprej in da morejo uživati vsako zaščito od tistega društva, na čigar teritoriju so se kasneje naselili. To je potrebno z ozirom na to okolnost, ker so nekateri člani obenem tudi člani posmrtnega fonda, ki ga posamezna društva nimajo, ali pa so pogoji za članstvo v takih fondih zelo različni.

12. Da se deluje na tem, da se že vendar enkrat izda ministrsko rešenje o tem, da morajo biti vsi državni upokojenci brez razlike obligatorni člani tistih osrednjih

banovinskih društev, na katerih teritoriju stanujejo, oziroma prejemajo pokojnino, ter da bi se članarina odbijala od pokojnine v dveh obrokih na leto. To pa samo v tistih banovinah, kjer to zahtevajo banovinska društva, in sicer po odobrenju glavne letne skupščine.

13. Da se s predstavo zahteva od gospoda ministra financ, da se njegov razpis št. 43.308-I z dne 7. IV. 1937 razširi na vse finančne direkcije, to je, da se odbijanje članarine od pokojninskih prejemkov po lastnem pristanku vrši uradno tam, kjer to zahtevajo banovinska društva.

14. Sklenilo se je, da se izdela pečat: „Vodeča uprava banovinskih združenj upokojencev kraljevine Jugoslavije v Zagrebu“. S tem pečatom morajo biti opremljene vse skupne predstave.

15. Sklenilo se je, da se vodstvo banovinskih društev poveri tudi nadalje zagrebškemu društvu do prihodnjega sestanka delegatov.

16. Sklenilo se je, da se delegatom pridruži tudi ena zastopnica monopolskih delavk iz Sušaka in da delegatje podpirajo

njihove zahteve za izboljšanje njihovih pokojnin. Stroške nosijo same.

17. Zaradi vesti, da minister financ ni v Beogradu, se pooblašča vodilna uprava, da takoj, ko izve, kdaj bo minister financ v Beogradu, brzojavno skliče sestanek delegatov v Beogradu na določeni dan. Sestanek bodi v hotelu „Slavija“.

18. Zgoraj omenjene predstavitke naj se izročé gg. ministrom financ, za notranja dela, trgovine, za gradnje, socialne

politike, vojske in mornarice, predsedniku ministrskega sveta, predsednikom senata in narodne skupščine, klubom narodnih poslancev in senatorjev.

19. Sklenilo se je, da naj nobeno banovinsko društvo ne stori nikakih korakov in intervencij obče narave brez vednosti vodilne uprave.

(Po glasilu državnih in samoupravnih upokojencev Savske banovine „Penzioner“ št. 13 z dne 10. julija 1937.)

Dve predstavitki

ki ju je izročila naša delegacija koncem junija v Beogradu:

I.

„Gospod minister!

Kakor se niso uresničile predpostavke in pričakovanja, da je neprestano podraževanje življenjskih potrebščin samo prehodni pojav, temveč se je uresničila bojazen državnih uslužbencev, da gre nasprotno za trajen pojav, ki porazno vpliva na njihov življenjski standard, ter jim ga znižuje na vedno nižji nivo, tako danes nikdo več ne veruje v prehodnost obstoječe in še vedno rastoče draginje. Posledice draginje občutijo najbolj konsumenti, med katere spadajo v prvi vrsti državni uslužbenci (aktivni in upokojeni), ker gospodarstveniki povišujejo cene svojemu blagu in svojim izdelkom; tovarniškimi in drugim privatnim delavcem in nameščencem se povišujejo plače in mezde, ter se na ta način branijo pred posledicami draginje. Državni uslužbenci pa so brez efektih sredstev in odvisni edino od milosti in uvidevnosti pristojnih državnih in zakonodajnih činiteljev, ki bi si ne smeli mašiti ušes pred našimi neprestanimi klici za pomoč in ne bi smeli dopustiti, da trpi upravitisti stan, ki posvečuje vse svoje delo javnim, oziroma državnim interesom, in brez katerega nobena dobro urejena država ne more obstajati.

Tako pomoč je obljubil gospod minister financ minulo jesen delegaciji obstoječih organizacij državnih in samoupravnih upokojencev, sedaj pa je skrajni čas, da se te obljube izpolnijo. Obstoječo draginjo je priznala tudi narodna skupščina, ko je smatrala za potrebno, da narodnim poslancem poviša njihove pristojbine.

Zato zahtevamo in prosimo, da se nujno pristopi k radikalni reviziji obstoječih zakonitih predpisov o uradniških prejemkih z ozirom na današnje stanje draginje in da se takoj izda nova uredba o osebnih in rodbinskih dokladah namesto uredbe z dne 15. 9. 1935., ki ogroža gospodarški in socialni položaj državnih uslužbencev in upokojencev.

ih in rodbinskih dokladah namesto uredbe z dne 15. 9. 1935., ki ogroža gospodarški in socialni položaj državnih uslužbencev in upokojencev.

Ta naša zahteva je upravičena že zaradi tega, ker se neprestano podraževanje nadaljuje in povečava z uvajanjem in poviševanjem neštevilnih državnih in samoupravnih davščin, doklad in taks, katerih breme pada zopet samo na konsumente, oziroma na državne uslužbence.

Obstoječe organizacije aktivnih in upokojenih državnih uslužbencev, bodo rade sodelovale s pristojnimi faktorji za izboljšanje in olajšanje položaja državnih uslužbencev, da bi se ne ponovile hude pogoške in krivice, ki so se zgodile o priliki sličnih akcij v izključnem interesu državnih in samoupravnih financ, ter v breme konsumentov, oziroma državnih uslužbencev in upokojencev samih.

Vprašamo, ali je v državnem interesu, da se uradniški stan — najmočnejši steber državne misli in moči zapostavlja in pušča v tako podrejenem in ponižujočem položaju nasproti drugim slojem občinstva? Ali to služi v čast in ugled naše države in državne uprave?

Mi se nadejamo, da bo gospod minister kot glavni činitelj sedanje vlade popravil naše žalostno stanje tembolj, ker je sedanja vlada v svečanih izjavah raznih gospodov ministrov o priliki javnih zborovanj izjavila, da bo povišala prejemke in izdala novo uredbo o osebnih in rodbin-

skih dokladah namesto uredbe z dne 15. 9. 1935., ki je zadala hud udarec gospodarstvem in socialnemu položaju državnih uslužbencev in upokojencev.

Sprejmite, gospod minister, tudi ob tej priliki izraz našega posebnega spoštovanja.

II.

Gospodu ministru financ.

Beograd.

Za najvažnejše stanovsko vprašanje smatramo izenačenje pokojnin vseh upokojencev brez ozira na to, kdaj in po katerem zakonu so bili upokojeni. Tako izenačenje je bilo predvideno v členu 239 projekta „Zakona o civilnih uradnikih in ostalih državnih uslužbencih“ v letu 1923. in ta projekt je dobil najvišjo sankcijo. Koliko krutih krivic bi bilo popravljenih in koliko nezaslužnemu zapostavljanju, deklasiranju in ponižanju bi se bili izognili, če bi se bil tudi naš parlament tedaj mogel dvigniti in se soglasiti z voljo najvišjega faktorja, izraženo v predsankciji!

Devetnajsto leto teče že od zedinjenja in še vedno je dosti državnih upokojencev, ki prejemajo pokojninske prejemke po starih predpisih: avstrijskih, ogrskih, hrvatskih in bosenskih. Ker pa so prvi naši zakoni v letu 1923. izenačili aktivne prejemke vseh državnih uslužbencev, tako civilnih, kakor uslužbencev prometnih ustanov in prejemke vojaških oseb, predlagamo, da se vsi upokojenci, katerim je pokojnina odredena po prejemkih po zakonitih predpisih, ki so dobili obvezno moč pred 1. septembrom 1923., izenačijo s tistimi upokojenci po dotičnih zakonih iz leta 1923. Ta odredba bi se morala razširiti tudi na rodbinske člane takih upokojencev.

Opozarjamo na republiko Češkoslovaško, kjer so v sličnih razmerah bile pokojnine takozvanih staroupokojencev tudi nepravilno odmerjene. Češkoslovaška pa je že vse staroupokojence izenačila z novoupokojenci v štirih etapah po starosti.

Sprejmite, gospod minister, tudi ob tej priliki izraz našega posebnega spoštovanja.

Posvetovalnica – informacije

Brezplačno zdravljenje v javnih bolnicah

Z ozirom na nove člane in na mnogostranska vprašanja ponavljamo obvestilo o tem predmetu, ki smo ga objavili v 2. številki „Upokojenca“ z dne 25. febr. 1937:

Državni nameščenci in upokojenci imajo pravico do brezplačnega zdravljenja samo v javnih bolnicah, to je v državnih in banovinskih bolnicah, in sicer v III. razredu. Če si izberejo II. razred, morajo doplačati razliko med III in II. razredom, to

je 20 Din dnevno. Državne bolnice so: Splošna bolnica, bolnica za ženske bolezni in bolnica za duševne bolezni v Ljubljani in v Novem Celju, vse ostale javne bolnice so banovinske. Na klinikah in v privatnih bolnicah nimajo niti aktivni uradniki, niti upokojenci posebnega popusta.

K temu še pripominjamo, da imajo pravice do istih ugodnosti tudi njihovi rodbinski člani, neglede na to, ali prejemajo zanje rodbinske doklade ali ne. Potrdila za brezplačno zdravljenje izdaja nakazilni urad (Finančna direkcija itd.) na zahtevo bolnice. Upokojencem torej ni treba že prej iskati teh potrdil.

Kar se tiče zdravljenja r a k a , bi omenili, da je v Zagrebu zavod za radio-terapijo in je to menda edini zavod v Jugoslaviji. Zavod se nahaja za „Rodiliščem“ v Petrovi ulici številka 15. Ta zavod ima značaj klinike, v katerih državni uradniki in upokojenci nimajo kakih predpravil za zdravljenje, ker imajo na klinikah itak vsi brezplačno zdravljenje, pač pa se mora nekaj plačati za oskrbo. Kolikor nam je znano, se mora plačati v zagrebškem zavodu za radio-terapijo za radium posebna pristojbina, in to za vsako obsevanje 50 do 200 Din, in to po zmožnosti pacienta.

Natančnejših obvestil doslej še nimamo in priporočamo vsakemu, ki bi se hotel poslužiti radio-terapije, da se obrne za informacije direktno na zavod.

V novejšem času se je ustanovil tudi v Ljubljani s podporo kraljevske banske uprave, ki je postavila v svoj proračun poseben kredit, institut za proučevanje in zdravljenje raka. Vodstvo tega zavoda je izročeno docentu dr. Cholewi, dosedanjemu šefu javne bolnice v Brežicah. Ali bo to v prvi vrsti znanstven institut za znanstveno proučevanje raka ali tudi za praktično zdravljenje, o tem bomo poročali kasneje, ko bomo kaj točnejšega izvedeli o organizaciji tega instituta.

Prijave za pokojnine

Na kratko opozarjamo svoje člane že sedaj, da bo treba **začetkom oktobra** zopet predložiti prijave zaradi prejetja pokojnine. Natančnejša določila in navodila bomo objavili v septembski številki „Upokojenca“, v kateri bomo javili svojim članom tudi vse potrebno glede obrazca za te prijave. Opozarjamo pa svoje člane, naj **nikar ne vlagajo prijave prej**, ker bi bile pred 1. oktobrom 1937. vložene prijave neveljavne in bi jih morali predložiti znova. Toliko za danes v pojasnilo s pozivom, da naj se naši člani točno ravna po naših navodilih.

Razgled

Narodna skupščina in zvišanje plač

Dne 10. julija t. l. je 77 poslancev iz raznih klubov predložilo v parlamentu načrt zakona o zvišanju prejemkov javnim uslužbencem. Predlagatelji so zahtevali za ta zakonski načrt **nujnost**, da bi se to vprašanje **čimprej rešilo**. Po tem načrtu naj bi se odpravilo znižanje doklad iz leta 1935. in se spet uveljavila uredba o draginskih dokladah od 12. marca 1932. **Narodna skupščina je predlog zavrnila in načrtu odrekla nujnost**. Finančni minister je izjavil, da vlada studira vprašanje prejemkov državnega uslužbenstva, kar so posamezni ministri že ponovno izjavili. To vprašanje bo vlada rešila, ko bodo finančne razmere dovoljevale, kar se bo po njegovem mnenju kmalu zgodilo. Zato meni, da je bil predlog **kasno vložen** in da ga torej **ni smatrati za nujnega**. — Pri glasovanju o tem za ves naš stan življenjsko važnem vprašanju je bilo v parlamentu navzočih tako malo poslancev, da so posamezniki trdili, da ni bil dosežen niti predpisani kvorum. (Naš Glas z dne 1. avgusta 1937. številka 14.)

Kakor so naši člani razvideli iz poročil o delu naše delegacije, ki je posredovala v Beogradu, se jim je na raznih merodajnih mestih obetalo, da se prejemi državnih nameščencev in upokojencev v kratkem zvišajo. Sedaj je tudi gospod minister financ, do katerega delegacija ni mogla priti, v skupščini izjavil, da se **bo to vprašanje rešilo, ko bodo finančne razmere to dovoljevale, kar se bo po njegovem mnenju kmalu zgodilo**. Mi jemljemo

to izjavo z zadovoljstvom na znanje in upamo, da pride od obljub kmalu do dejanj. Kljub temu pa ne moremo prikriti mučnega vtisa, ki ga je naredila na nas odklonitev nujnosti po poslancih v skupščini, da si sami dobro vedo, da je ta stvar **nujna in celo tako nujna, da se ne da prav nič več odlašati**. Če so gospodje čutili potrebo že dvakrat povišati svoje dnevnice, in to prvič skorob ob istem času, ko so se uradnikom in upokojencem **znižali** prejemki, se moramo — milo rečeno — res čuditi, da se je mogel najti kdo, kateremu se rešitev vprašanja prejemkov državnih nameščencev in upokojencev ni zdela nujna!

Društvo upokojenega učiteljstva v Ljubljani

bo v kratkem razposlalo svojim članom novo odobrena pravila. Od 1. dne januarja 1938. dalje bodo oproščeni vseh plačil za posmrtnino tisti člani, ki so pristopili v prvih štirih letih, to je 1912. do 1915, a ostanejo kljub temu zavarovani s polno vsoto.

Skupščina zveze nabavljalnih zadrug državnih uslužbencev za zvišanje prejemkov

Delegati zadrug državnih uslužbencev, ki predstavljajo 150.000 zadrugarjev, so na skupščini svoje zadrugne matice „Zveze nabavljalnih zadrug državnih uslužbencev“ v Ljubljani dne 30. junija 1937. sklenili soglasno energično resolucijo, v ka-

teri razmotrivajo položaj državnih uslužbencev in upokojencev, ki je nastal po znižanju njihovih prejemkov v septembru 1935. Ko so ugotovili podražitev vseh življenjskih potrebščin in zaradi te podražitve in radi znižanja prejemkov nastalo zadolžitev vseh drž. nameščencev in upokojencev, se z resnim apelom obračajo v tej resoluciji na vse odločujoče činitele, „da se aktivnim in upokojenim uslužbencem nemudoma zvišajo prejemki in pokojnine ter zaslužki delavcev v državnih gospodarskih podjetjih. Od tega ne bo imelo koristi samo prizadeto osebje, temveč celokupno naše narodno gospodarstvo, ki ga bo zvišana kupna moč teh ljudi poživila in mu dala poleta za razvoj.“

Še enkrat „Društvo upokojenih orožnikov“ in mi

„Naš Glas“ je v svoji 14. številki z dne 1. avgusta 1937. odprl novo rubriko z naslovom „Vestnik društva žandarmerijskih upokojencev za Jugoslavijo v Ljubljani.“

V tej rubriki je društvo žandarmerijskih upokojencev priobčilo neko izjavo z dne 25. julija 1937., ki sta jo podpisala njegov predsednik g. Lipoglavšek in tajnik g. Klemenc. Mimo te izjave pa ne moremo molčé ter smatramo za svoje dolžnost, da nanjo reagiramo sine ira et studio, samo z namenom, da damo nekoliko pojasnila k enostransko prikazanim in pobarvanim navedbam.

To je tembolj potrebno, ker bi se morda kdo vprašal, zakaj išče društvo žandarmerijskih upokojencev za Jugoslavijo v Ljubljani zavetja v „Našem Glasu“, ne pa v „Upokojencu“, ki je glasilo društva državnih upokojencev za dravsko banovino, zlasti ker je ali je vsaj doslej bil njegov predsednik g. Lipoglavšek podpredsednik upravnega odbora našega društva.

Omenjena izjava govori namreč o nekih „krivih agitatorjih“, katerim „naj ne nasedajo člani društva žandarmerijskih upokojencev“, ne da bi članek določno izjavil, kdo so ti „krivi agitatorji“. Ker pa članek namiguje, da ti „krivi agitatorji“ trdijo, da je društvo žandarmerijskih upokojencev pred likvidacijo, da je njegovo delovanje spojeno z ljubljanskim društvom državnih upokojencev, smo pač upravičeni domnevati, da omenjena izjava indirektno namiguje na člane odbora društva upokojencev ali vsaj na kake člane tega društva. Zato hočemo v naslednjem nekoliko razjasniti razmerje med Društvom državnih upokojencev za dravsko banovino in Društvom žandarmerijskih upokojencev.

Kakor je vsem našim čitateljem znano, si prizadeva naše društvo v prvi vrsti zastopati **interese in pravice vseh državnih upokojencev**, torej delovati v prvi vrsti za **splošne interese** svojih članov, to je take interese, ki se **tičejo vseh upokojencev**. Na tem polju moremo tudi zabeležiti že precej uspehov. Tako smo v letu 1936. dosegli pomnožitev polovičnih voženj za upokojence od 6 na 24 v letu ter redno izplačevanje pokojnin, ki je prišlo **vsem državnim upokojencem v prid**, ker je vse oprostilo strašne more nerednega izplačevanja pokojninskih prejemkov, zaradi katerega so trpeli vsi upokojenci. Sedaj pa je usmerjeno delo našega društva v prvi vrsti na to, da se državnim nameščencem in upokojencem povišajo prejemki ustrežno nastali in še naraščajoči draginji in da se tako olajša vsem upokojencem življenjski obstoj, ki je v današnjih razmerah že naravnost ogrožen. Tudi to prizadevanje bo najbrže že v bližnji bo-

dočnosti rodilo uspehe in društvo državnih upokojencev bo brez dvoma lahko beležilo del tega uspeha na svoj račun. Tudi v boju zoper „kuluk“ ne omagujemo in vztrajno ter dosledno insistiramo na tem, da se „kuluk“, ki je zlasti za državne upokojence dravske banovine velika krivica, končno vendar odpravi. Tudi v tem vprašanju imamo upanje, da zmagamo, ker smo dosegli na mestih, kjer nas popreje niti poslušati niso hoteli, razumevanje, uvidevnost in tudi obljubo, da se ta krivica popravi. Uverjeni smo, da je ta način delovanja našega društva, da se namreč zastopajo v prvi vrsti splošni interesi vseh upokojencev, pravilen, in da ga odobravajo vsi njegovi člani.

Pri tem pa ne pozabljamo in ne zanemarjamo specialnih interesov raznih panog ali stanov državnih upokojencev in je upravni odbor društva sklenil ustanoviti posebne odseke, ki bi se naj bavili s takimi specialnimi težnjami raznih strok svojih članov. Tako je nekoč sprožil predsednik društva žandarmerijskih upokojencev g. Lipoglavšek željo, da bi se društvo državnih upokojencev zavzelo tudi za specialne interese žandarmerijskih upokojencev. Storil je pač to, ker je uvidel, da malo društvo žandarmerijskih upokojencev, ki po drugih banovinah niti niso organizirani, ne more tako tehtno in vplivno nastopati, ter s tako povdarnostjo zasledovati interesov svojih članov, kakor bi moglo storiti to močnejše društvo, ki se more sklicevati na večje število svojih članov. Tedaj je predsednik žandarmerijskih upokojencev g. Lipoglavšek izročil uredništvu „Upokojenca“ tudi dvoje spomenic, ki jih je društvo žandarmerijskih upokojencev že ponovno vložilo na raznih merodajnih mestih, ki pa so doslej ostale brez uspeha! Uredništvo je na podlagi teh spomenic sestavilo poseben članek z naslovom „Težnje in želje orožniških upokojencev“, ki je bil objavljen v številki 3 „Upokojenca“ leta 1937. Ta članek smo prikrojili tako, da je jasno kazal, da smo stvar naših orožniških upokojencev naredili za svojo stvar in da se hočemo z vsem svojim vplivom in z vso silo, ki nam ju daje število naših članov, zavzeti za njihove težnje in želje. Zato nismo ponovno poudarjali dela odbornikov društva žandarmerijskih upokojencev, zlasti ker smo o tem na dolgo in široko razpravljali v drugi številki „Upokojenca“ z dne 25. februarja 1937. v razpredelku „Razgled“, pod naslovom „Društvo upokojenih orožnikov“ in tam že napovedali daljši članek v eni prihodnjih številki. Pričakovali smo, da bo društvo žandarmerijskih upokojencev z veseljem in zadoščenjem pozdravilo naš članek in dejstvo, da je naše društvo nastopilo za specialne želje orožniških upokojencev in da hoče njihovo stvar narediti za svojo. Toda bridko smo se motili. Gospodje ne morejo opustiti rekriminacij, da je „Upokojenec“ objavil dotični članek „brez navedbe avtorja“. Ker je za vsak tak članek treba podatkov, ki jih morejo dati samo prizadete osebe, je umevno, da si nismo mogli iz prstov izsesti raznih podatkov, temveč da smo jih posneli po spomenicah društva žandarmerijskih upokojencev, čigar delo smo v prejšnji številki povdarjali in izrečno omenjali in ki nam je spomenice tudi izročilo v ta namen. To pa gospodom iz odbora tega društva očitno ni bilo zadosti. Pripomniti pa moramo še, da gre pri žandarmerijskih upokojencih za prav individualne razmere, tako, da je to vprašanje, kolikor se ne tiče izpremembe zakona o žandarmeriji, skoro nemogoče obravnavati sumarno, temveč bi bilo treba vsak slučaj posebej obravnavati, da bi stvar postala popolnoma jasna.

Opozoriti moramo tudi še na naš članek „Vprašanje organizacije upokojencev“ v 3. številki „Upokojenca“ z dne 26. marca 1936., kjer smo napisali, da je naše društvo v prijateljskih stikih z raznimi društvi upokojencev, med drugimi tudi z društvom upokojenih orožnikov, „ki radi posebnih, še nerešenih vprašanj, tikajočih se specialno njihovega stanu, še samostojno delujejo.“ O kaki likvidaciji društva pa nismo pisali niti besedice, dasi narekuje zdrava človeška pamet, da izgubi vsako tako specialno društvo, kadar doseže izpolnitev svojih specialnih želja, svojo „raison d'être“ in da je samo v interesu njegovih članov, da se pridružijo večjemu društvu, ki lahko z večjim povdankom zastopa skupne interese upokojencev. Temu najbrže nikdo ne bo ugovarjal. Kazalo bi le malenkostnost, če bi vsak stan hotel netiti svoj poseben plamenček, kjer bi kuhal svojo posebno „juhco“, namesto, da bi pristavil svoj lonček k večjemu ognju.

Nam torej ne more nikdo očitati malomarnosti ali omalovaževanja kake panoge upokojencev, še manj pa kake animoznosti proti kakemu stanu, ker je bilo vse naše delo doslej usmerjeno na obrambo in zaščito vseh upokojencev. Povsod in vselej smo pokazali svojo dobro voljo. Zato se tembolj čudimo prikritim očitkom društva žandarmerijskih upokojencev, ki se večkrat ponavljajo, zlasti pa malenkostnostnemu očitku, da smo objavili dotični članek „brez navedbe avtorja“, kar si ne moremo drugače razlagati, kakor da je ta očitek zgolj izraz osebnih užaljenosti in nečimernosti, za katero pa po našem mnenju v borbi za pravice upokojencev ne bi smelo biti mesta. Take malenkostnosti je treba izločiti iz borbe za interese upokojencev, ker po taki poti ne bomo dosegli uspehov, temveč bomo doživeli samo zdražbe in nesoglasja, ki pa ne bodo rodile željenih sadov in katerih mi nikdar in nikjer ne bomo iskali.

Naši novi člani

(Nadaljevanje)

V drugem četrtletju l. 1937. so na novo pristopili naslednji člani.

583. Bole Zinka, učiteljica, Ljubljana.
584. Beran Emerik, profesor, Ljubljana.
585. Boltavzer Fani, vdova po davč. upravitelju, Ljubljana.
586. Dr. Brence Ludovik, upr. sodnik, Ljubljana.
587. Dr. Bubnov Nikola, univ. profesor, Ljubljana.
588. Banič Katarina, vdova po zvaničniku, Sp. Breg pri Ptujju.
589. Brešar Jožef, župnik, Brezje pri Radovljici.
590. Bajc Josip, pis. uradnik, Ljubljana.
591. Černe Josip, nar. vod. I. kl. Ljubljana.
592. Černe Marija, vd. po železničarju, Ljubljana.
593. Čuček Josip, učitelj, Ljubljana.
594. Čad Jernej, žel. kurjač, Domžale.
595. Dr. Debeljak Lujo, sanitet. podpolkovnik, Ljubljana.
596. Černe Frančiška, vdova po strojevodji, Jesenice.
597. Erzin Josip, pis. kanclist, Ljubljana.
598. Ekerl Konrad, žel. prog. delavec, Rogoza pri Hočah.
599. Dr. Ferjančič Josip, ban. inšp., Ljubljana.
600. Gregorinčič Ivan, drž. cestar, Stanetinec.
601. Grajzl Anton, polic. agent, Celje.
602. Dr. Gollitsch Eduard, primarij, Celje.
603. Hubad Jerica, vd. po ravn. drž. konservatorija, Ljubljana.
604. Hrašovec Viktor, svetnik drž. žel. Ljubljana.
605. Krušič Franc, major, Ljubljana.
606. Ilijaš Marija, vdova po nadsprevodniku, Ljubljana.
607. Jerše Marija, vd. po sodn. zvan., Ljubljana.
608. Jarc Ivana, vd. po sklad. delavcu, Rače pri Mariboru.
609. Kranjc Anton, zvaničnik, Sv. Jurij ob j. žel.
610. Kregelj Marija, vd. po učitelju, Ljubljana.
611. Kajzelj Marija, vd. po rač. revid. Ljubljana.
612. Kavšek Ivan, bol. služb. Ljubljana.
613. Kunschitz Avgust, kapetan I. kl., Ljubljana.
614. Kisel Franjo, žel. uradnik, Ljubljana.
615. Košir Janko, višji rač. svetnik, Ljubljana.
616. Krotjko Tatjana, sirota po univ. prof., Ljubljana-Moste.

617. Klabos Anton, žel. zvan., Ješenca pri Račah.
618. Lapornik Doroteja, sirota po učiteljici, Trebnje.
619. Lunder Hermina, šol. uprav., Ljubljana.
620. Locker-Kunej Angela, učiteljica, Ljubljana.
621. Matičič Frančiška, vdova po rač. svetniku, Ljubljana.
622. Matjan Ivanka, vdova po pošt. uradniku, Ljubljana.
623. Modic Maks, žel. postajni odpr., Novo mesto.
624. Mamilovič Josip, poštni zvan., Litija.
625. Miculinič Rudolf, žel. urad., Ljubljana.
626. Meglič Marija, vd. po davč. služitelju, Ljubljana.
627. Novak Minka, vd. ban. sekretar., Ljubljana.
628. Plešnik Marko, žel. zvaničnik, Trebnje.
629. Prijatelj Ana, vd. po sod. ofic. Ljubljana.
630. Prevec Marija, vd. po žel. nadrev. Ljubljana.
631. Penther Emil, polkovnik, Celje.
632. Permozar Marija, vd. po prog. čuvaju, Domžale.
633. Praprotnik Alojzij, pismonoša, Domžale.
634. Rom Josip, podpolkovnik, Ljubljana.
635. Roblek Karl, podpolkovnik, Ljubljana.
636. Repe Josipina, vd. po služitelju, Ljubljana.
637. Srebotnjak Neža, vd. po žel. zvaničniku, Ljubljana.
638. Skrvlovnik Terezija, vd. po strojevodji, Ljubljana.
639. Stres Karla, vd. po nadučitelju, Ljubljana.

Listnica uredništva

G. Fr. B. Žiri. Odgovor na svoje vprašanje najdete v današnji številki „Upokojenca“ pod naslovom „Brezplačno zdravljenje v javnih bolnicah“. Sicer ste pa menda itak tudi prejeli pismeni odgovor društvenega tajnika.

Izdaja Društvo državnih upokojencev za Dravsko banovino v Ljubljani. Predstavniki dr. Ivan Vrtačnik. — Odgovorni urednik Anton Spendè. — Tisk J. Blasnikova nasl., Univerzitetna tiskarna in litografija, d. d. v Ljubljani. Predstavniki L. Mikuš. — Vsi v Ljubljani.